

Formanden: Det ærede Medlem er stadig vel langt borte fra den foreliggende Sag.

Birek: Jeg skal om et Sekund være tilbage, Hr. Formand. Men, nu vel, naar man ikke er Kampens Mænd, naar man ikke vil tage de store Spørgsmaal op, er den eneste Vej at gaa enten ikke at tage Kampen eller, hvis man vil, saa at sætte de store Spørgsmaal frem, og den Dag, Landstinget standser dem, har Ministeriet først faaet Kampens Grundlag. Naar den højtærede Konseilspræsident taler om Kamp, har jeg i og for sig intet imod det, men . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa nu forlade dette Emne og gaa over til Sagen.

Birek: Maa jeg blot have Lov til at sige en sidste Ting, og det er, at for at der skal kunne kæmpes med Landstinget, skal der være Uvillie hos Befolkningen mod Landstinget, og at denne Uvillie er til Stede, har jeg da Lov til at benægte.

Formanden: Det ærede Medlem maa gaa over til det Emne, der ligger for.

Birek: Jeg skal nu forlade dette Spørgsmaal, idet jeg tror at have paavist, at Regeringen nu en Gang ikke har det Grundlag for en Kamp, den burde have, og derfor i Virkeligheden langt hellere burde gaa Forhandlingens Vej. Jeg beklager, som sagt, Ministeriets Kamplyst, jeg mener, at man angaaende Forfatningsforandringen vedblivende bør prøve sig frem for at se, om man ikke kunde komme til Forstaaelse. Saa længe Grundlovens § 32 er uløst, staar i alt Fald jeg efter mine Løfter paa Valgtribunen og efter det politiske Program, jeg har støttet, med den Pligt at søge at blive enig med Regeringen derom. Naar den højtærede Konseilspræsident forleden var saa kamplysten og slap saa umaadelig godt fra det i Landstinget, var det ikke, fordi han havde Ret — jeg beder ham ikke blive stor i den Anledning —, men udelukkende, fordi det høje Landstings Medlemmer saa længe have været klare paa den Sætning, at den værdige Tavshed er Guld, at de helt have glemt, at fornuftig Tale ogsaa er et ædelt Metal.

Jeg ønsker med den højtærede Formands Tilladelse at gøre en Bemærkning om Afstemningen her forleden. Det er blevet bebrejdet mig

og mine Venner fra anden Side og ogsaa fra enkelte Højremænds Side, at vi have stemt, som vi have. (Afbrydelse af *Wenzel Neergaard*). For alle 14, siger det ærede Medlem. Naar jeg har udtalt mig saaledes, at det ærede Medlem kunde faa sig selv undtaget, skulde det ærede Medlem virkelig have benyttet sig af dette Beneficium. Naar jeg stemte imod Forslaget om Overgang til Dagsordenen, var det af samme Grund, som blev nævnt af den ærede Ordfører, nemlig fordi der i det Forslag optraadte Juni-Grundlovens Aand eller Juni-Grundlovens Gespenst. Skulle vi begynde med at forhandle om Grundloven, bør vi i alt Fald ikke begynde, synes jeg, med til første Behandling at stille os saaledes, at vi ere bundne til Juni-Grundlovens Aand. Dette synes jeg ikke er ganske klogt. Men dertil kommer den parlamentariske Grund, som den højtærede Formand og det høje Ting sikkert ville anerkende. Vi have i sin Tid faaet en Form for misforstaaet Parlamentarisme, om det er fra ærede Medlemmers Side eller fra Kronens Side, kan jeg ikke se, men det er en Misforstaaelse, at den Mand eller det Parti, som tilfældigvis er Fører for et Forslag om Overgang til Dagsordenen, der tilfældigvis gaar igennem uden Hensyn til dette Partis Styrke, skal danne Ministerium. Den Misforstaaelse leve vi i. Naar vi vide, at det nuværende Reformparti staar bag ved dette Forslag om Overgang til Dagsordenen, idet vi vide, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i denne Sag kun er — ganske vist et udmærket — Redskab, vide vi ogsaa, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), hvis Forslaget vedtages, skal være vor næste Konseilspræsident, og dertil vil jeg have Lov til at sige: Før Rigsretssagen er afgjort, vil jeg ikke være med til at give det ærede Medlem denne Chance. Men der er endelig en Grund til for min Afstemning, og den er maaske endnu større og endnu mere afgørende, og det er, at ifald man ønsker, at jeg enten ved at stemme eller ved at undlade at stemme for en Ting skal hidføre en vis Situation — hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing altsaa ønsker —, maa man sige til mig eller min befuldmægtigede i Forvejen, hvad man vil.

Formanden: Den Sag, det ærede Medlem taler om, er afgjort.

Birek: Ja, men det er blevet mig bebrejdet, at jeg har stemt, som jeg har.